

J. E. Bogomil:

Zdrta ljubezen.

Dvojno opravilo je imela Tomažinova Rozika. V zibelki se je oglašala njena sestra Dorica, v naročje se ji je pa prisladkal zajček in hotel počivati v njenem varstvu.

In Rozika je govorila Dorici v zibelki: »Le spančkaj, Dorica, le ajčkaj! Če boš pridno spančkala, pa te bom rada imela, pa najlepšega zajčka ti bom dala, čisto belega. To bo lep!«

In zajčku je pripovedovala: »Kajne, pri meni si rad? Ti ubožec moj, kar pri meni bodi! Te bom lepo varovala. Le nič se ne boj! Ne bo te kuža, ne! Pa mucko bom tudi nabila, če te bo podila. Kako se treseš! Nič se ne boj!«

In Dorica je sladko spančkala, zajček pa prijazno migal z gobčkom. Nad obema je pa čula skrbna Rozika. —

Obrnilo se je pa leto, in minil še nekateri dan. Rozika je hodila že v šolo. Dorica je pa koracala po hiši. Za njo je pa tekal njen zajček, tisti lepi, čisto beli, ki ga ji je Rozika obljubila. Dorica mu je pa zdaj stregla. Povila ga je v cunje kakor mati včasih njo, pa ga je pestovala. V lesenem piskrčku mu je pa kuhala kruhovih drobtin, da so bile bolj tečne. In beli zajček je bil vesel dobrot, ki so prihajale iz Doričinih rok.

Dorica je dobila po tem za god lepo, rdečelično punčko. A tistega dne, ko se je to zgodilo, se je začela ohlajati njena ljubezen do zajčka. Zajček je to čutil, da ga Dorica nič več s takim veseljem ne pe-



Belinček se je dobro imel.



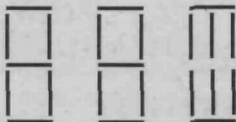
stuje, a pri svoji borni zajčji pameti se ni mogel domisliti, kaj bi bil zakrivil. Toliko je bilo jasno: On je bil komaj drugi, prva pa vedno in povsod tista punčka.

Dorica je spravila nekega dne v tistem času, ko se je jela ohlajati njena ljubezen do zajčka, pod streho obilen zajtrek. V zabelo, ki je ostala na dnu ponve, je nadrobila kruhovitih drobtin, da bi bilo še nekaj za punčko, ki se je tudi lačna prebudila. V hišnem kotu je pa čepel Belinček, in zdelo se mu je, da Dorica pripravlja zanj nekaj dobrega.

In »pof!« je udaril s šapo po tleh, pa se zaletel naravnost proti Dorici. Dobro jo je pogodil. Sirota Dorica se je kār prestrašila in zbežala na stoliček, da reši vsaj punčko. Belinček se je pa dobro imel. To mu je šel v slast namočen kruhek! Še mari mu ni bilo več tiste neumne punčke in njene pestunje. Ko je pa odzajtrkoval, je mirno odšel, brez jeze in brez zahvale. Dorica je bila rešena strahu, punčka pa tudi ni umrla od lakote. Le stare ljubezni ni več.

Naloga.

Zloži 22 užigalic takó-le:



Vzemi zdaj 9 užigalic proč, da ostane pet.